

## Arrest

nr. 293 865 van 6 september 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88 / 1  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 20 juni 2018 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 1 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 20 december 2019 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

Op 23 januari 2020 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 november 2020 vult verzoeker een “*verklaring volgend verzoek*” in op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 21 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Bij arrest nr. 261 470 van 1 oktober 2021 vernietigde de Raad deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Op 13 juni 2022 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

#### **A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst.*

*U reisde in de zomer van 1394 (2015) naar Europa. U ging naar Oostenrijk, waar u op 14 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 19 februari 2018 werd er in Oostenrijk een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U diende op 14 maart 2018 beroep in tegen deze beslissing.*

*U verliet Oostenrijk en kwam op 18 juni 2018 in België aan, waar u op 20 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming deed. U verklaarde dat u afkomstig was uit het dorp Darbang in het district Kama van de provincie Nangarhar. Daar zou u uw hele leven doorgebracht hebben. U verklaarde bij aankomst in België zestienhalf jaar oud te zijn, maar bleek later minstens achttien jaar, en waarschijnlijk zelfs twintig jaar. U verklaarde dat uw vader door de taliban gedood was en dat de taliban u onder dwang wilden inlijven.*

*Op 1 augustus 2019 betekende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw herkomst uit het district Kama van de provincie Nangarhar. Bijgevolg kon er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielmotieven die zich daar zouden hebben voorgedaan. Daarnaast oordeelde het CGVS in navolging van de Oostenrijkse asielinstanties, dat, welke ook uw plaats van herkomst is, u zich bij terugkeer naar Afghanistan in veilig gebied, zoals Kabul of Jalalabad, kan vestigen gezien u daar over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.*

*U ging in beroep tegen deze beslissing. Tijdens uw beroepsprocedure verklaarde u plots dat u niet in Afghanistan, maar in Pakistan geboren bent. Uw ouders zouden in de jaren tachtig naar daar gevlucht zijn. U en uw familie leefden er als geregistreerde Afghaanse vluchtelingen. U verklaarde nog dat de situatie voor Afghanen in Pakistan problematisch is. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u kopieën van PoR (Proof of registration)-kaarten van uw familieleden neer, uw originele PoR-kaart, een “UNHCR verlenging”, een kopie van uw geboorteakte, schooldocumenten, een foto van u en uw broer, en twee certificaten van Engelse lessen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) oordeelde echter dat de documenten die u neerlegde onvoldoende bewijskrachtig waren om uw verklaringen over uw levenslange verblijf in Pakistan aan te tonen, te meer gezien u in het verleden er niet voor terugdeinsde de asielinstanties te trachten te misleiden met valse stukken en bedrieglijke verklaringen. De RVV oordeelde nog dat er geen geloof aan uw lange verblijf in Pakistan kon gehecht worden, gezien u geruime tijd uw verblijf in Pakistan verzwegen en in beroep geen overtuigende elementen aanreikte die erop wijzen dat u aldaar daadwerkelijk uw gehele leven heeft verbleven. Uw algemene verwijzing naar de situatie in Afghanistan was niet dienstig, gezien u uw nood aan internationale bescherming concreet moet aantonen. Uw verwijzing naar de belabberde situatie in Pakistan was evenmin dienstig gezien de nood aan internationale bescherming moet beoordeeld worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Er werd niet in twijfel getrokken dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikte. De RVV weigerde u bijgevolg de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Dat gebeurde in haar arrest van 20 december 2019.*

*U reisde niet naar Afghanistan. Op 23 januari 2020 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu opnieuw dat u in Peshawar (Pakistan) geboren bent en dat u uw hele leven in Peshawar hebt gewoond. U zegt dat u niet naar Afghanistan kan gaan omdat u er nooit verbleven hebt. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopieën van de PoR-kaarten van uw zussen, van uw moeder en van uw vader, een kopie van uw geboorteakte, elektriciteitsfacturen van de woning die uw familie in Pakistan huurt, een brief van UNHCR aan de Belgische overheid, een huurcontract, en acht schooldocumenten.*

*Op 1 oktober 2021 werd de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het CGVS door de RVV vernietigd omwille van de nood aan nader onderzoek van de (veiligheids)situatie in Afghanistan na de machtsovername door de Taliban.*

#### **B. Motivering**

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om*

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw bewering dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan bent geboren en opgegroeid en dat u niet naar Afghanistan kan gaan omdat u er nog nooit bent geweest (verklaring volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 25 november 2020, punt 16). Het moet worden opgemerkt dat u dit element reeds aanhaalde tijdens uw beroepsprocedure van uw eerste verzoek om internationale bescherming. De RVV oordeelde toen dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen over uw lang verblijf in Pakistan en dat de documenten die u neerlegde dit element evenmin konden aantonen. Het simpelweg herhalen van dit element, wijzigt hier niets aan.

U legt wel documenten neer om uw bewering over uw lang verblijf in Pakistan te ondersteunen. Hier moet in eerste instantie opgemerkt worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Nog blijkt dat u alle documenten die u neerlegt bij uw tweede verzoek reeds in handen had voor de zitting bij de RVV (verklaring volgend verzoek, DVZ, 25 november 2020, punt 18). Dat u dan ter rechtszitting slechts een deel daarvan voorlegde, zonder hiervoor enige uitleg te geven (verklaring volgend verzoek, DVZ, 25 november 2020, punt 18), pleit niet in uw voordeel. Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat u alles in uw vermogen zou doen om uw verklaringen met stukken te staven, zonder daarbij documenten achter te houden. Dat u toen blijkbaar niet alle documenten neerlegde die u in uw bezit had, tast uw algemene geloofwaardigheid alleen maar verder aan.

Wat betreft de kopieën van de PoR-kaarten van uw familieleden, oordeelde de RVV dat ze onvoldoende bewijskracht hadden, gezien het kopieën zijn die gemakkelijk door knip-en plakwerk nagebootst kunnen worden en gezien de namen op de kaarten niet overeenstemmen met de namen die u opgaf voor uw familieleden: "Wat betreft de registratiekaarten die verzoeker neerlegt ter staving van deze nieuwe verklaringen, stelt de Raad vast dat dit allen fotokopieën zijn, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker vier registratiekaarten neerlegt, waarvan drie vrouwelijke personen en één manspersoon. Verzoeker geeft noch in het verzoekschrift noch in de inventaris van de stukken enige duiding over wie deze personen zijn. Voor zover moet worden aangenomen dat de registratiekaart van de enige manspersoon verzoeker zelf betreft, stelt de Raad vast dat de vermelde namen op de kaart (H.Z.J.) volstrekt afwijken van de door verzoeker in het asiëldossier opgegeven naam (H.A.). Ook stelt de Raad vast dat bij de vermelding "Fathers Name:" op de kaart de naam "Z.(...)J.(...)" volgt, hetgeen evenmin overeenkomt met de door verzoeker opgegeven naam van zijn vader in het asiëldossier zijnde "A.(...)R.(...)M.(...)" (stuk 12, Verklaring DVZ, punt 13; stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Hierbij wordt overigens opgemerkt dat geen van deze kaarten de door verzoeker in het asiëldossier opgegeven achternaam, "A." vermeld" (sic).

De RVV merkte nog op dat u geen PoR-kaart van uw vader neerlegde, hoewel u in uw nieuwe verklaringen wel beweerde dat uw vader nog in leven was. In uw tweede verzoek legt u wel een kopie van de PoR-kaart van uw vader neer. Het CGVS kan hier echter niet anders dan de redenering van de RVV volgen en vaststellen dat het slechts een kopie betreft die gemakkelijk gefabriceerd kan zijn. Bovendien moet herhaald worden dat u tijdens uw eerste verzoek verklaarde dat uw vader M.A. heette (verklaringen eerste verzoek, DVZ, 6 september 2018, punt 13), terwijl de PoR-kaart die u aanduidt als die van uw vader op naam van een zekere Z.J. staat. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat dit uw vaders kaart betreft.

Nog blijkt dat u aanvankelijk stelde dat uw zussen acht en negen jaar oud waren (in 2018), en dus omstreeks 2010 en 2009 geboren zouden zijn (verklaringen eerste verzoek, DVZ, 6 september 2018, punt

17), terwijl de PoR-kaarten die u aanduidt als die van uw zussen gewag maken van geboortedata in 2004 en 2003. Bijgevolg kan ook niet zomaar aangenomen worden dat de kaarthoudsters uw zussen zijn. Omwille van al deze redenen bieden de PoR-kaarten die u voorlegt geen steun voor uw bewering dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde met uw familie. Ze vormen dus ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.

De kopie van uw geboorteakte legde u al neer bij de RVV en is dus ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde groter kan maken. De RVV oordeelde over dit documenten dat "dit een zeer vage fotokopie is, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Uit deze fotokopie blijkt overigens dat verzoekers naam niet overeenstemt met de naam die hij in het kader van de asielprocedure opgaf, noch met de naam die hij in zijn verzoekschrift gebruikt. Ook de geboortedatum die in dit document wordt vermeld stemt niet overeen met de geboortedatum die verzoeker naar aanleiding van het leeftijdsonderzoek werd gegeven en die verzoeker zelf gebruikt en vermeldt in zijn verzoekschrift. Het gegeven dat verzoeker zelfs niet eerlijk was en is over zijn geboortedatum en bij het verzoek om internationale bescherming slechts kon verklaren zestien jaar en zes maanden oud te zijn (stukkenbundel 12, Fiche niet-begeleide minderjarige) wijst de Raad erop dat verzoeker de Belgische asielinstanties opnieuw wilde misleiden en zich als minderjarige wilde voordoen terwijl hij blijkens de neergelegde documenten zeer goed wist dat hij dat niet was".

Wat betreft de elektriciteitsfacturen stelt u zelf dat uw naam er niet op vermeld staat. U beweert dat uw familie het huis waarover de facturen gaan nog steeds bewoont (verklaring volgend verzoek, DVZ, 25 november 2020, punt 18). Geen van deze elementen blijkt echter uit de documenten die u neerlegt. Deze facturen bieden dus geen steun voor uw bewering dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan woonde met uw familie. Ze vormen dus ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.

Wat betreft de brief van UNHCR aan de Belgische overheid, merkt het CGVS op dat deze opgesteld is na de weigeringsbeslissing van de RVV in uw eerste verzoek om internationale bescherming, terwijl u verklaarde dat u dit stuk al in uw bezit had voor de rechtszitting (verklaring volgend verzoek, DVZ, 25 november 2020, punt 18) van 29 november 2019. Deze incoherentie tast uw algemene geloofwaardigheid nog verder aan. Daarnaast wijst het CGVS erop dat de opsteldatum van deze brief, 24 januari 2020, en dus na de weigeringsbeslissing van de RVV in uw eerste verzoek om internationale bescherming, er eveneens op wijst dat dit stuk louter is opgesteld met het oog op uw nieuwe verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde vermindert. De bewijswaarde vermindert nog verder doordat ook in dit document geen sprake is van He.A., de zoon van M.A. (verklaringen eerste verzoek, DVZ, 6 september 2018, punt 1, 2, 13), de gegevens die u gebruikte bij aanvang van uw eerste verzoek, maar van Hi., zoon van Z.J.. Nergens in dit document blijkt dat het om dezelfde persoon zou gaan. Aan de authenticiteit van deze brief kan overigens ernstig worden getwijfeld daar deze geen enkele officiële contactinformatie van het UNHCR bevat.

U legt voorts een huurcontract neer. Uw naam wordt er niet in vermeld. Toch wil u er mee aantonen dat u in Pakistan woonde (verklaring volgend verzoek, DVZ, 25 november 2020, punt 18). Gezien uw naam er niet in vermeld staat, biedt het stuk geen steun voor uw beweerde verblijf in Pakistan. Daarenboven is dit huurcontract (allicht) geldig van 13 december 2018 en 12 december 2021. U was echter al in 2015 in Europa. Ook dit element zorgt ervoor dat het huurcontract geenszins aantoonst dat u als Afghaans vluchteling in Pakistan verbleef voor uw komst naar Europa.

Tot slot legde u acht schooldocumenten neer. Deze documenten legde u, samen met een vertaling ervan, echter ook al neer tijdens uw beroepsprocedure in uw eerste verzoek om internationale bescherming. Deze documenten zijn dus geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk vergroten. Over de schooldocumenten stelde de RVV "niet alleen vast dat deze documenten fotokopieën zijn waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht, maar ook dat verzoeker per brief van 26 november 2019 de voor eensluidende verklaarde vertalingen ervan neerlegt. Hieruit blijkt opnieuw dat in deze documenten een andere naam vermeld wordt dan de naam die verzoeker gedurende zijn asielprocedure en in zijn verzoekschrift gebruikt heeft".

Dat u nu ook de originele stukken neerlegt, verandert niets aan de laatste vaststelling over de andere naam op de documenten.

De RVV concludeerde als volgt: "Gelet op de voorgaande vaststellingen kunnen de door verzoeker neergelegde documenten niet dienen ter staving van zijn vermeende verblijf in Pakistan sinds zijn geboorte. Aangezien verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geruime tijd zijn verblijf in Pakistan verzweeg en thans geen overtuigende elementen aanreikt die erop wijzen dat hij aldaar daadwerkelijk zijn gehele leven heeft verbleven, kan de Raad ook hier geen geloof aan hechten". Het CGVS kan niet anders dan de RVV hierin bijtreden gelet op voorgaande argumentering waaruit blijkt dat de elementen die u aanbrengt geen nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk vergroten.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen nieuwe elementen hebt aangehaald die de kans op internationale bescherming in uw hoofdte aanzienlijk groter maken.

Het CGVS is er zich van bewust dat u uw 'verklaring volgend verzoek' bij de Dienst Vreemdelingen zaken (DVZ) aflegde op 25 november 2020, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsvername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsvername van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsvername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsvername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Uw opmerking dat u niet naar Afghanistan kan gaan omdat u er nooit verbleven hebt (verklaring volgend verzoek, DVZ, 25 november 2020, punt 19), houdt geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie. Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt de RvV het volgende vast:

"Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Kama in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont gelet op wat voorafgaat evenmin aan sinds zijn geboorte in Pakistan te hebben verbleven. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De verwijzing naar zijn afkomst uit een onveilig gebied is gelet op wat voorafgaat niet dienstig. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet".

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft worden verwezen naar onderstaande analyse.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reële risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid



viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op



**intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die

*niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

*Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.*

*Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).*

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuuring van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.*

*(...)"*

## **2. Het verzoekschrift**

**2.1.** In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "het gezag van gewijsde", van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 18 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht "als rechtsbeginsel van de Unie", van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "de samenwerkingsplicht", van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

**2.2.** Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

### 3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023;
- het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022;
- het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020;
- het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022.

Bij zijn aanvullende nota voegt verweerder tevens de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van Cedoca van 23 september 2022. In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport *"EASO Afghanistan Security Situation Update"* van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende stukken toevoegt (zie inventaris bij de aanvullende nota):

*"Bewijzen over zijn werk integratie,  
Bewijzen over het werk van zijn vader  
Een brief met vertaling over zijn leven  
Bewijzen over het verblijf van zijn familieleden in Pakistan  
Vluchtelingenkaarten van verzoekers familie in Pakistan  
Een kopie van en arrest van uw Raad waarin in een gelijkaardige situatie de beslissing van het CGVS vernietigd is."*

### 4. Beoordeling

#### 4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

*"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

*Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”*

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van de richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C-921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande, stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker

overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

*“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.*

*Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door verzoeker.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.4.1. Nadat hij eerder in Oostenrijk om internationale bescherming verzocht, dient verzoeker op 20 juni 2018 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij door de taliban werd bedreigd. Op 1 augustus 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden

gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Kama van de Afghaanse provincie Nangarhar en bijgevolg evenmin aan het vluchtrelaas dat zich hier zou hebben afgespeeld en omdat verzoeker in de steden Kabul en Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad voert verzoeker aan dat hij zijn hele leven samen met zijn gezin als Afghaanse vluchteling in het Pakistaanse Peshawar heeft doorgebracht voorafgaand aan zijn komst naar Europa. In zijn arrest nr. 230 620 van 20 december 2019 oordeelde de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst uit het district Kama van de Afghaanse provincie Nangarhar en evenmin aan zijn beweerde verblijf in het Pakistaanse Peshawar gedurende zijn hele leven voorafgaand aan zijn komst naar Europa, alsook dat verzoeker niet aannemelijk maakt nood te hebben aan subsidiaire bescherming aangezien hij de asielinstanties geen zicht biedt op zijn verblijfplaats(en) en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar Europa.

Op 23 januari 2020 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in het vluchtrelaas dat hij ten tijde van zijn beroepsprocedure bij de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en legt een aantal bijkomende stukken voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

4.4.2. In zoverre verzoeker volhardt in het vluchtrelaas dat hij reeds in het kader van zijn voorgaande verzoek om internationale bescherming uiteenzette, met name de problemen met de taliban in het district Kama van de Afghaanse provincie Nangarhar, dient erop gewezen dat door zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat aan deze vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Het louter volharden in dit vluchtrelaas in het kader van onderhavig, tweede (volgend), verzoek om internationale bescherming is op zich niet van aard om op de eerdere beoordelingen van dit relaas alsnog een ander licht te werpen. In zoverre verzoeker wijst op de machtsovername door de taliban in Afghanistan sedert augustus 2021, laat hij na concreet te duiden op welke wijze deze machtsovername volgens hem zijn vluchtrelaas in een ander daglicht zou plaatsen. De beoordeling van de commissaris-generaal en van de Raad van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van problemen met de taliban in het kader van verzoekers voorgaande beschermingsverzoek blijft dan ook onverminderd overeind. In zoverre verzoeker ondanks deze eerdere beoordelingen nog steeds blijft volharden in dit ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, wordt afbreuk gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid. In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

4.4.3. Met betrekking tot het verblijf van verzoeker als Afghaanse vluchteling in Pakistan gedurende zijn hele leven voorafgaand aan zijn komst naar Europa, besluit de Raad na lezing van het rechtsplegingsdossier dat verzoeker in het kader van onderhavig, volgend, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die op de in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek door de Raad vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit verblijf een ander licht zouden kunnen werpen. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande op goede gronden dat:

(i) verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt over zijn beweerde verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling. Hij komt immers niet verder in het volharden in dit aspect van zijn vluchtrelaas;

(ii) verzoeker verklaart dat hij de documenten die hij voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) reeds in zijn bezit had ten tijde van zijn beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker toen niet meteen al deze stukken voorlegde, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid;

(iii) verzoeker de 'Proof of Registration'-kaarten (hierna: de PoR-kaarten) van zijn familieleden reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorlegde aan de Raad, die hierover reeds uitspraak deed. Dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend), verzoek om internationale bescherming ook de PoR-kaart van zijn vader voorlegt, werpt op de eerdere beoordeling van de Raad geen ander licht. Immers, deze PoR-kaart is slechts een kopie en bevat een andere naam dan degene die verzoeker opgaf als naam van zijn vader. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn zussen in 2009 en 2010 werden geboren, terwijl de voorgelegde PoR-kaarten van de personen die verzoeker als zijn zussen aanduidt, vermelden dat dezen werden geboren in 2003 en 2004. Als zodanig zijn de voorgelegde PoR-kaarten niet van aard om verzoekers voorgehouden verblijf als Afghaanse



vluchteling voorafgaand aan zijn komst naar Europa alsnog aan te tonen en vormen ze dan ook geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet;

(iv) verzoeker de kopie van zijn geboorteakte reeds voorlegde aan de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, zodat dit document niet als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd;

(v) de voorgelegde elektriciteitsfacturen vermelden verzoekers naam niet en evenmin blijkt eruit dat verzoekers familie in het huis, waarop deze facturen betrekking hebben, woont;

(vi) de brief van UNHCR werd opgesteld na 's Raads arrest nr. 230 320 van 20 december 2019 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, terwijl verzoeker verklaart dat hij deze brief reeds voor de terechtzitting in het kader van zijn toenmalige beroepsprocedure bij de Raad in zijn bezit had. Aangezien de brief werd opgesteld na voormeld arrest in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, dient aangenomen dat deze brief werd opgesteld met het oog op onderhavig, volgend, verzoek om internationale bescherming, hetgeen de bewijswaarde ervan ondermijnt. Verder vermeldt de brief niet H.A., zoon van M.A., de gegevens die verzoeker gebruikt, maar wel van H., zoon van Z.J. Bovendien bevat de brief niet de officiële contactgegevens van UNHCR, hetgeen de authenticiteit ervan aantast;

(vii) verzoeker naam niet wordt vermeld in het voorgelegde huurcontract. Bovendien heeft het betrekking op de periode van 13 december 2018 tot 12 december 2021, toen verzoeker reeds in Europa was, zodat het bezwaarlijk zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan voorafgaand aan zijn komst naar Europa kan aantonen;

(viii) het feit dat verzoeker in het kader van onderhavig, volgend, verzoek om internationale bescherming de originelen voorlegt van de schooldocumenten die hij reeds tijdens zijn beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorlegde aan de Raad, geen ander licht werpt op 's Raads beoordeling in zijn arrest nr. 230 320 van 20 december 2019 dat deze schooldocumenten een andere naam vermelden dan degene die verzoeker in zijn asielprocedure en zijn (toenmalig) verzoekschrift gebruikt;

(ix) verzoeker geen enkele concreet element heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan sedert augustus 2021 een impact heeft gehad op verzoekers persoonlijke situatie, zodat een bijkomend persoonlijk onderhoud in het licht hiervan niet noodzakelijk wordt geacht;

(x) verzoekers opmerking dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij er nooit heeft verbleven, geen verband houdt met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus oordeelde de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoeker, door geen duidelijk zicht te bieden op zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar Europa, niet aannemelijk maakt dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker betoogt dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan sedert augustus 2021 een nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat zulks ook blijkt uit 's Raads arrest nr. 261 470 van 1 oktober 2021 waarbij de

aanvankelijke beslissing “*niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*” van de commissaris-generaal in het kader van onderhavig, volgend, verzoek om internationale bescherming werd vernietigd. Uit de beschikking van 30 augustus 2021, die bij voormeld arrest als kopie werd gevoegd, blijkt dat tot een vernietiging werd overgegaan in het licht van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan, waarnaar de Raad wegens het ontbreken van onderzoeksbevoegdheid niet zelf een onderzoek kon voeren. Geenszins wordt in voormelde beschikking en/of in voormeld arrest gesteld dat de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban aldaar in augustus 2021 hoe dan ook een nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt verzoeker dat hij eerder over zijn verblijf in Pakistan heeft gelogen omdat zijn broer in België subsidiaire bescherming had gekregen en eveneens had gelogen, zodat verzoeker zijn broer niet in problemen wou brengen. Verzoeker meent dat hij slechts op nuttige wijze over zijn verblijf in Pakistan kan worden gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dienaangaande wijst de Raad erop dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch ter terechtzitting enige verschoning had gegeven voor zijn leugenachtige verklaringen inzake zijn verblijfplaats(en) en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar Europa. Dat hij *post factum* in onderhavig verzoekschrift alsnog een dergelijke verschoning verschaft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Te dezen dient er bovendien op gewezen dat uit de voormelde, pertinente motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij reeds ten tijde van zijn beroepsprocedure bij de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in het bezit was van de documenten die hij heden voorlegt in het kader van onderhavig beschermingsverzoek. Bezwaarlijk kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de op hem rustende medewerkingsplicht en/of getuigt van een oprechte inspanning om zijn beweerde leugenachtige verklaringen inzake zijn verblijfplaats(en) en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar Europa te remediëren. Verzoeker laat voor het overige na enigszins concreet te duiden welke bijkomende informatie hij over zijn beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan voorafgaand aan zijn komst naar Europa in het kader van een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog zou willen geven. Hij liet zulks eveneens na te doen in zijn verzoekschrift of ter terechtzitting in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en/of bij het invullen van de “*verklaring volgend verzoek*” op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavig beschermingsverzoek. Nochtans oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 230 620 van 20 december 2019 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds als volgt:

*“Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die in zijn verzoekschrift toegeeft voorheen leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd over zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België, de Belgische asielinstanties dan wel alle relevante informatie zou verschaffen om de geloofwaardigheid van zijn nieuwe/gewijzigde verklaringen te ondersteunen. Dit blijkt echter allerm minst het geval. Ook geeft verzoeker verder geen informatie over zijn verblijfsituatie en levensomstandigheden en deze van zijn familie in Pakistan noch over de precieze omstandigheden van zijn vlucht naar Europa. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.”*

Dit klemmt des te meer waar verzoeker in zijn brief, toegevoegd aan zijn aanvullende nota, stelt dat zijn vader voor zijn werk meermaals naar Afghanistan diende te reizen, dat zijn werk op een gegeven moment volledig in Afghanistan plaatsvond en dat verzoeker toen met zijn familie naar Afghanistan diende te verhuizen, waar zij zeven à acht maanden verbleven waarna zij problemen kregen met de taliban en zij terug naar Pakistan vluchtten. Naast het feit dat verzoeker nog steeds niet duidt waarom zijn ouders ooit naar Pakistan waren gevlucht, verklaarde verzoeker tijdens zijn beroepsprocedure bij de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij in Pakistan was geboren en dat hij nooit in Afghanistan is geweest terwijl hij in zijn brief stelt dat hij en zijn gezin wel degelijk gedurende zeven à acht maanden naar Afghanistan terugkeerden. Zulke tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen ondermijnen eens te meer verzoekers beweringen inzake zijn verblijfplaats(en) en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar Europa.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar Europese rechtspraak, betoogt dat “*niet-geauthenticeerde kopieën van documenten niet zomaar van tafel kunnen geveegd worden als zijnde mogelijks het resultaat van knip en plakwerk maar aan grondig onderzoek dienen onderworpen te worden*”, dient erop gewezen dat de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in het arrest nr. 230 620

van 20 december 2019 niet louter heeft geoordeeld dat de door verzoeker voorgelegde documenten bewijswaarde ontberen omdat het kopieën zijn die door middel van knip- en plakwerk manipuleerbaar zijn:

*“Wat betreft de registratiekaarten die verzoeker neerlegt ter staving van deze nieuwe verklaringen, stelt de Raad vast dat dit allen fotokopieën zijn, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.*

*De Raad stelt vast dat verzoeker vier registratiekaarten neerlegt, waarvan drie vrouwelijke personen en één manspersoon.*

*Verzoeker geeft noch in het verzoekschrift noch in de inventaris van de stukken enige duiding over wie deze personen zijn. Voor zover moet worden aangenomen dat de registratiekaart van de enige manspersoon verzoeker zelf betreft, stelt de Raad vast dat de vermelde namen op de kaart (H.Z.J.) volstrekt afwijken van de door verzoeker in het asiëldossier opgegeven naam (H.A.). Ook stelt de Raad vast dat bij de vermelding “Fathers Name:” op de kaart de naam “Z.(...)J.(...)” volgt, hetgeen evenmin overeenkomt met de door verzoeker opgegeven naam van zijn vader in het asiëldossier zijnde “A.(...)R.(...)M.(...)” (stuk 12, Verklaring DVZ, punt 13; stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Hierbij wordt overigens opgemerkt dat geen van deze kaarten de door verzoeker in het asiëldossier opgegeven achternaam, “A.” vermeld. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker geen registratiekaart neerlegt van zijn vader, niettegenstaande verzoeker nu aangeeft dat zijn vader toch nog in leven is en in Pakistan woont daar waar hij voorheen steeds had volgehouden dat zijn vader in Afghanistan vermoord werd door de taliban.*

*Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met hierbij gevoegd verzoekers originele POR-kaart, “UNHCR verlenging”, een geboorteakte, een foto en het bewijs Engelse les te hebben gevolgd.*

*Wat betreft de door verzoeker beweerde originele POR-kaart gelden dezelfde opmerkingen zoals gemaakt met betrekking tot de voorgelegde fotokopie. Overigens moet nog worden opgemerkt dat het neerleggen van een dergelijke kaart niet bewijst dat verzoeker sinds zijn geboorte tot aan zijn vertrek daadwerkelijk in Pakistan verbleven heeft.*

*Wat betreft de “UNHCR-verlenging” moet worden opgemerkt dat dit slechts een klein geel papiertje betreft dat op een zeer slordige manier gelamineerd werd. De Raad meent dan ook dat dit door verzoeker voorgelegd document ter staving van zijn nieuwe beweringen duidelijk een gefabriceerd karakter vertoont en aldus niet authentiek is. Het is de Raad overigens niet duidelijk wat dit document in verzoekers hoofde zou moeten aantonen. Hierin wordt immers geen enkele naam, die door verzoeker gebezigd wordt, vermeld; een dergelijk document kan aldus geen bewijs vormen voor verzoekers nieuwe beweringen.*

*Wat betreft de neergelegde geboorteakte stelt de Raad vast dat dit een zeer vage fotokopie is, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Uit deze fotokopie blijkt overigens dat verzoekers naam niet overeenstemt met de naam die hij in het kader van de asiëlprocedure opgaf, noch met de naam die hij in zijn verzoekschrift gebruikt. Ook de geboortedatum die in dit document wordt vermeld stemt niet overeen met de geboortedatum die verzoeker naar aanleiding van het leeftijdsonderzoek werd gegeven en die verzoeker zelf gebruikt en vermeldt in zijn verzoekschrift. Het gegeven dat verzoeker zelfs niet eerlijk was en is over zijn geboortedatum en bij het verzoek om internationale bescherming slechts kon verklaren zestien jaar en zes maanden oud te zijn (stukkenbundel 12, Fiche niet-begeleide minderjarige) wijst de Raad erop dat verzoeker de Belgische asiëlinstanties opnieuw wilde misleiden en zich als minderjarige wilde voordoen terwijl hij blijkens de neergelegde documenten zeer goed wist dat hij dat niet was.*

*De door verzoeker neergelegde foto die naar eigen zeggen een foto is van hemzelf met zijn broer in Pakistan, moet worden opgemerkt dat uit een dergelijke foto geenszins blijkt dat deze genomen werd in Pakistan. Ook blijkt nergens uit dat het om verzoekers broer gaat die samen met hem wordt afgebeeld.*

*Wat betreft de bewijzen dat hij Engelse les volgde in Pakistan, moet worden opgemerkt dat deze documenten evenzeer fotokopieën zijn waaraan de Raad om de reeds vermelde reden geen bewijswaarde hecht. Opnieuw wordt bovendien opgemerkt dat de erin vermelde naam, niet overeenstemt met de door verzoeker gebruikte naam in zijn asiëlprocedure en zijn verzoekschrift.*

*Het is evenzeer bevreemdend dat deze documenten, waarin de vermelde persoon geciteerd wordt voor het volgen van Engelse les, dateren van respectievelijk 1 februari 2014 en 3 april 2014 terwijl hierin wordt gesteld dat het ging over lessen die gevolgd werden in de “summer term”. Dit betekent dat de lessen zich in de zomerperiode hebben voorgedaan, hetgeen duidelijk niet overeenstemt met de vermelde data op*

de documenten. De maanden februari en april en de maanden die hieraan voorafgaan zijn bezwaarlijk zomermaanden te noemen.

*Wat betreft de voorgelegde bewijzen van het feit dat hij school gelopen heeft in Pakistan, stelt de Raad niet alleen vast dat deze documenten fotokopieën zijn waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht, maar ook dat verzoeker per brief van 26 november 2019 de voor eensluidende verklaarde vertalingen ervan neerlegt. Hieruit blijkt opnieuw dat in deze documenten een andere naam vermeld wordt dan de naam die verzoeker gedurende zijn asielprocedure en in zijn verzoekschrift gebruikt heeft.*

Bovendien wees de Raad op het volgende: *“Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker tijdens de asielprocedure certificaten neerlegde ter staving van zijn beweringen over het werk dat zijn vader in Afghanistan deed (stuk 16, Documenten, plaats 2), terwijl hij nu voorhoudt dat zijn vader nog in leven is en sinds de jaren tachtig als Afghaans vluchteling met zijn familie in Pakistan woont. Hieruit blijkt dat verzoeker er evenmin voor terugdeinst om de asielinstanties ook te misleiden met valse stukken.”*

De door verzoeker aangehaalde Europese rechtspraak werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling van de Raad, waaruit blijkt dat de door verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten wel degelijk aan een volledig onderzoek werden onderworpen. Te dezen merkt de Raad nog op dat de commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kan weigeren. Tevens dient opgemerkt dat voormeld arrest gezag van gewijsde heeft en dat verzoeker niet middels het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming alsnog rechtsmiddelen kan aanwenden tegen de beoordeling in dit arrest.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt dat de voorgelegde brief van UNHCR net voor de terechtzitting in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd verstuurd en dat hij deze pas na deze terechtzitting heeft ontvangen en dat hij zich dus vergiste waar hij verklaarde dat hij deze brief reeds ten tijde van voormelde terechtzitting in zijn bezit had, laat hij na hiervan enig objectief bewijsstuk voor te leggen, zodat dit niet meer dan een blote *post factum*-bewering betreft. Overigens kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de Raad meteen in kennis zou stellen van dit stuk indien hij het vlak na de terechtzitting zou hebben ontvangen, *quod non*. De terechtzitting vond immers plaats op 29 november 2019 en het arrest werd uitgesproken op 20 december 2019. Dat verzoeker naliet de Raad over deze brief te informeren, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de bewijswaarde ervan.

Evenmin kan verzoeker worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift betoogt als volgt: *“Dat het document in kwestie Hi. vermeldt in plaats van He., si geen vergissing. Het suffix ‘-ullah’ is optioneel. Zijn vader wordt effectief met de naam Z.J. genoemd, dat blijkt ook zo uit diens POR kaart.”* Immers, het verschil in schrijfwijze tussen de door verzoeker voorgehouden naam en de naam vermeldt in de door hem voorgelegde documenten, kan niet louter worden verklaard door de blote bewering dat het suffix “ullah” optioneel zou zijn. Verzoeker laat na enig objectief stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zulks in zijn regio van herkomst een mogelijkheid is. In verzoekers brief, toegevoegd aan zijn aanvullende nota, stelt verzoeker dat zijn vader twee namen gebruikte omdat hij problemen had met de taliban. Ook dit betreft slechts een blote *post factum*-bewering, waaraan eens te meer afbreuk wordt gedaan, gelet op het feit dat verzoeker nalaat enige concrete informatie te verschaffen over de reden van de vlucht van zijn ouders uit Afghanistan en/of over hun levensomstandigheden in Pakistan, zoals door de Raad ook reeds werd opgemerkt in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming (zie *supra*), temeer daar hij in deze brief weer een andere versie uiteenzet inzake zijn verblijfplaats(en) en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar Europa, zoals hiervoor werd vastgesteld.

Wat betreft de overige documenten, toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota, stelt de Raad het volgende vast.

De “Bewijzen over zijn werk en integratie” komen hierna aan bod (zie *infra*).

De “Bewijzen over het werk van zijn vader” hebben geen betrekking op verzoeker en volstaan op zich dan ook niet om alsnog aan te tonen dat verzoeker sedert zijn geboorte tot zijn komst naar Europa als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft verbleven. Nergens in deze documenten wordt melding gemaakt van het verblijf van verzoekers vader als Afghaanse vluchteling in Pakistan. De naam op deze

documenten, R.M., stemt bovendien niet overeen met de naam die in andere documenten als die van verzoekers vader wordt vermeld, met name Z.J.

Uit de bijgevoegde Belgische medische documenten kan evenmin verzoekers verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar Europa worden afgeleid. Waar zijn advocaat ter terechtzitting verklaart dat verzoeker mentale problemen heeft, dient vastgesteld dat geen dergelijke problemen uit de voorlegde attesten kunnen blijken. Er wordt enkel melding gemaakt van hoofdpijn, slaapproblemen en stress, doch nergens wordt gesteld dat verzoeker omwille hiervan mentale gezondheidsproblemen zou hebben, laat staan dat deze gezondheidsproblemen een impact zouden hebben op verzoekers vermogen om deel te nemen aan onderhavige asielprocedure en/of een ander licht zouden werpen op zijn eerdere verklaringen. Verzoeker zelf maakte nooit eerder melding van mentale gezondheidsproblemen en ook in zijn aanvullende nota wordt hierover geen verdere toelichting verschaft.

Inzake de *“Bewijzen over het verblijf van verzoekers familie in Pakistan”* dienen dezelfde vaststellingen te worden gemaakt betreffende de erin vermelde namen als degene die reeds eerder werden gemaakt inzake de voorgelegde Pakistaanse documenten, namelijk dat er een andere naam voor verzoeker en zijn vader worden vermeld dan door verzoeker zelf aangehaald. Verzoekers geboorteakte werd reeds eerder voorgelegd. Uit de twee foto's kan niet worden afgeleid wie wordt afgebeeld en/of waar deze foto werd genomen. Evenmin wordt hierover enige toelichting verschaft in de aanvullende nota. Dergelijke privéfoto's hebben, wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden, hoe dan ook slechts een geringe bewijswaarde.

De *“Vluchtelingenkaarten van verzoekers familie in Pakistan”* werden reeds eerder voorgelegd en beoordeeld.

Inzake de *“kopie van een arrest van uw Raad waarin in een gelijkaardige situatie de beslissing van het CGVS vernietigd is”* dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Gezien het geheel van voorgaande vaststellingen, alsook hetgeen door de Raad werd vastgesteld in zijn arrest nr. 230 620 van 20 december 2019 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, kan verzoeker geenszins worden bijgetreden waar hij zijn verzoekschrift stelt dat niet wordt getwijfeld *“aan het feit dat hij effectief geruime tijd in Pakistan verbleven heeft”*, integendeel. Er kan immers geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn verblijfplaats(en) en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar Europa. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht dient te worden opgemerkt dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn of haar belangen aan te tasten, zonder dat hem of haar de gelegenheid wordt geboden om zijn of haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn of haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. *In casu* blijkt dat verzoeker zowel in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming als in het kader van onderhavig beschermingsverzoek meermaals de kans heeft gehad om alle nuttige informatie bij te brengen inzake zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeker heeft aldus de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. De aangevoerde schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

4.4.4. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

4.4.4.1. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen

en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals 'TikTok' of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts

voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275, over de mogelijkheid "*to play the game*"). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

4.4.4.3. *In casu* voert verzoeker aan dat hij reeds lange tijd in Europa verblijft, dat hij opgroeide in Pakistan, dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft, dat "*De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen*", dat hij medische problemen heeft, en dat hij op jonge leeftijd in het Westen is toegekomen.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit



of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die begin 1998 werd geboren en wiens vormende jaren zich grotendeels buiten Europa hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker in Europa toegekomen in oktober 2015. Bij zijn aankomst in Europa was verzoeker reeds ruim 17 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren binnen Europa doorbracht, waaronder sedert juni 2018 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde Westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft, dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in Europa maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar verzoeker wijst op zijn verblijf in Pakistan, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijfplaats(en) en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar Europa. Hierdoor wordt ook afbreuk gedaan aan zijn beweerde nood aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa. Door geen zicht te bieden op zijn verblijfplaats(en) en -omstandigheden voorafgaand aan zijn komst naar Europa, verhindert hij de asielinstanties immers om een correcte inschatting te kunnen maken van deze voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa. Het is immers niet duidelijk welke impact zijn levenswandel voorafgaand aan zijn komst naar Europa zou kunnen hebben ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Evenmin is het duidelijk waar zijn familieleden zich bevinden en of hij al dan niet nog over een netwerk beschikt in Afghanistan dat hem zou kunnen bijstaan ingeval van een eventuele integratie in de huidige Afghaanse samenleving zoals vormgegeven door de taliban. Waar hij wijst op de opleidingen die hij volgde en het werk dat hij deed in België, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn aankomst in Europa reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek naar Europa om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens

in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek naar of zijn verblijf in Europa. Dit klemmt des te meer daar verzoeker de asielinstanties geen zicht biedt op de verblijfplaats(en) en -omstandigheden van hem en zijn familie, zowel voor als na zijn aankomst in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

4.4.5. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

4.4.6. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.4.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 230 620 van 20 december 2019 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bovendien als volgt:

*"Aan verzoekers Afgaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Kama in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont gelet op wat voorafgaat evenmin aan sinds zijn geboorte in Pakistan te hebben verbleven. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

*Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.*

*De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."*

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker in het kader van onderhavig, volgend, verzoek om internationale bescherming nog steeds nalaat de asielinstanties een zicht te bieden op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar Europa, zodat verzoeker zelf verhindert dat een beoordeling kan worden gemaakt van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in het licht van voormelde regionale verschillen inzake de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.4.8. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van

dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

5. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van verzoeker *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER